

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: O. B.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2019, č. j. OAM-406/ZA-ZA11-LE27-2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2019, č. j. OAM-406/ZA-ZA11-LE27-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
2. Podle napadeného rozhodnutí po posouzení tvrzení žalobce dospěl žalovaný k závěru, že v průběhu správního řízení o nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl

žádné nové skutečnosti oproti první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku níž by bylo možné mezinárodní ochranu podle § 12, § 14 či § 14a žalobci udělit.

3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, neboť má za to, že tomu tak není, když má za to, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu porušil § 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, § 50 odst. 4 správního řádu, § 52 správního řádu a to proto, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (v návaznosti na § 2 odst. 4 správního řádu), když si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Navíc dle žalobce došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Dle žalobce došlo také k porušení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný neměl posoudit opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou podle § 11 odst. 1 zákona o azylu a § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť nemělo být řízení zastaveno a v souvislosti s tím došlo i k porušení § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy.
5. Žalobce v žalobě pak uvedl, že správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumá, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti, nebo zjištění týkající se důvodu pro udělení azylu a důvodu pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce namítá nesprávné posouzení otázky, zda v rámci řízení o opakované žádosti se objevily nové skutečnosti, které by založily povinnosti žalovaného opětovně meritorně přezkoumat napadené rozhodnutí.
6. V této souvislosti odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. j. 2642/2012 Sb. NSS), který zde specifikoval náležitosti, které musí správní rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany obsahovat. V této souvislosti konstatoval, že rozhodnutí [...] musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
7. Žalobce se domnívá, že žalovaný v této souvislosti posoudil jím uváděné nové skutečnosti nesprávně, a tyto skutečnosti mohou být relevantní z pohledu azylové i doplňkové ochrany. Žalobce popsal správnímu orgánu své důvody pro opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Tím důvodem je, že pochází z města, které leží na okupovaném území Ukrajiny a kam se z bezpečnostních důvodů nemůže vrátit. Jeho dům je kvůli válce

zdemolovaný. Další novou skutečností, na které staví svoji opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, jsou jím předložené lékařské zprávy, které vypovídají o jeho vážném zdravotním stavu a dokládají, že mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu či doplňková ochrana.

8. Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, konstatoval, že [p]řípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. V tomto kontextu je třeba podotknout, že žalovaný se otázkou nepřipustnosti žádosti žalobce nezabýval komplexně z pohledu možnosti udělení mezinárodní ochrany.
9. Zákon o azylu vyžaduje kumulativní splnění dvou podmínek, aby bylo možné opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany věcně projednat, a to uvedení nových skutečností nebo zjištění, přičemž se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Žalobce odkazuje v této souvislosti i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které přípustnost opakované žádosti je nutné posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění jak pro udělení azylu, tak i pro udělení doplňkové ochrany. I navzdory formálnímu neuvedení nových skutečností či zjištění, nelze shledat nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany situace v zemi původu zásadním způsobem změnila a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný přitom naprosto vynechal posouzení změny bezpečnostní situace v zemi původu, změny politické situace a případný dopad nově uvedeného zdravotního stavu žalobce, ač se jedná bezesporu o novou skutečnost, která by mohla být relevantní ve vztahu k řízení o mezinárodní ochraně. Celé rozhodnutí je v mnoha směrech neúplné a značně zjednodušené – nedošlo ani ke konkrétnímu explicitnímu posouzení bezpečnostní situace a její případné změny, pouze bylo bez jakéhokoli odůvodnění či citace zdrojů, které údajně žalovaný použil, uvedeno, že k žádné změně nedošlo, v tomto spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Posouzení je tudíž v rozporu se zákonnými požadavky na řízení o mezinárodní ochraně.
10. V této souvislosti je třeba poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS), který zde specifikoval náležitosti, které musí správní rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany obsahovat. V této souvislosti konstatoval, že rozhodnutí [...] musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ač k jisté snaze o tento postup došlo, žalobce se domnívá, že rozhodnutí trpí v tomto smyslu vadami. A to především v bodě 2), kde žalovaný mylně argumentuje, že žalobce předkládá pouze skutečnosti, které již mohl uplatnit v předchozím řízení.

11. Lze tedy dle žalobce uzavřít, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V důsledku toho zatížil rozhodnutí vadou, která způsobuje jeho nezákonnost.
12. S ohledem na uvedené skutečnosti, kdy žalovaný porušil v řízení o udělení azylu žalobci v ČR výše uvedená zákonná ustanovení, se žalobce domáhá toho, aby vydal soud rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2019 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl žalobní námitky, odkázal na obsah správního spisu a dodal, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhá v pořadí. Žalovaný správní orgán tedy nejprve v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu posoudil přípustnost opakované žádosti. Posoudil, zda žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany uvedeny v předchozím pravomocně skončeném řízení a svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování podle § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný po posouzení důvodů druhé žádosti o mezinárodní ochranu provedl srovnání s tvrzeními žalobce, která učinil v předchozím azylovém řízení. Žalobce však uvedl stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit, tj. zhoršenou bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny, konkrétně v Doněcké a Luhanské oblasti, obavy z povolání do armády a možného nasazení do bojových operací, absenci zázemí na Ukrajině a fakt, že je v České republice již dlouho a jeho přítelkyně je pravděpodobně těhotná (podle registru obyvatel ČR přítelkyni se dosud žádné dítě nenarodilo). Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 248/2016 ze dne 19. 10. 2016, v případě posuzování přípustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, se nemá správní orgán zabývat rodinnou situací žadatele, když tvrzení o existenci rodinných vazeb je zcela irelevantní. Správní orgán je nucen konstatovat, že v opakované žádosti ze dne 10. 5. 2018 neuvedl žalobce žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.
14. Žalovaný při posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu vycházel nejen z výpovědí žalobce učiněných v průběhu současného i předchozího azylového řízení, ale i z informací, které si pro dané řízení opatřil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině (konkrétní informace jsou vyjmenované na str. 2 napadeného rozhodnutí). K těmto informacím byla dne 18. 6. 2019 dána žalobci možnost se vyjádřit v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, stejně jako v případě podání první žádosti o mezinárodní ochranu dne 17. 8. 2018. Proti informačním zdrojům a způsobu jejich získání a využití nevyslovil žalobce žádné námitky a nenavrhoval doplnění podkladů rozhodnutí. Dne 30. 1. 2019 doložil lékařskou zprávu ohledně své hospitalizace ve Fakultní nemocnici u sv. Anny v Brně, podle níž byl do nemocnice přijat pro akutní pankreatitidu (zánět slinivky břišní) způsobenou nadměrným užíváním alkoholu. Žalobci bylo doporučeno ambulantní sledování a nařazena alkoholová abstinence a pankreatická dieta. Po podrobném posouzení bezpečnostní a politické situace

na Ukrajině musí žalovaný správní orgán konstatovat, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost o mezinárodní ochranu, tedy od listopadu 2017, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 anebo mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

15. Po zhodnocení i vzájemném porovnání výpovědí žadatele ve všech předcházejících řízeních nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Svou vlast neopustil z azylově relevantních důvodů, ve vlasti nikdy neměl žádné problémy a nebyl trestně stíhán a v případě návratu do vlasti nic nenásvědčuje tomu, že by byl postižen za svou azylovou žádost v zahraničí. Obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války nejsou důvodem k udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ostatně i úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky ve svém stanovisku ze dne 1. 10. 1999 uvádí, že *„všeobecně se uznává, že státy jsou oprávněny žádat po svých občanech splnění vojenských povinností a občané jsou povinni je vykonat.“*
16. Vzhledem ke skutečnosti, že druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti bylo v souladu s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Správní orgán neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a jeho obavy z návratu do vlasti. Žalobcem uváděné skutečnosti se v žádném případě netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani problémů, které by tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do vlasti, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
17. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
18. Pokud jde o napadené rozhodnutí vydané dne 15. 8. 2019, z odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. vyplývá, že žalobce dne 10. 5. 2018 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 15. 5. 2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání, a že není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažoval. Je rozvedený a má jedno zletilé dítě. Ve vlasti žil naposledy v obci Ch., kde je také zaregistrovaný k pobytu. Dodal, že také pobýval u sestry na ulici Š. 40. Vypověděl, že naposledy do ČR přijel asi v roce 2008 nebo 2009. Uvedl, že naposledy byl na Ukrajině, když dcera měla 16 let. Do ČR přijel autobusem přes Polsko a v této době měl dle svého vyjádření povolení k pobytu. Dodal, že v ČR pobýval od začátku roku 2000. Vypověděl, že naposledy přijel do ČR v roce 2008 nebo 2009, autobusem. Předchozí pobyty ve státech EU dle vlastních slov neměl. Dále sdělil, že nemá udělena žádná víza nebo povolení k pobytu. K předchozím žádostem o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že žádá o udělení mezinárodní ochrany v ČR podruhé. Poprvé žádal v září 2017. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že zatím je vše v pořádku. K důvodům své žádosti o mezinárodní

ochranu uvedl, že v ČR chce zůstat, protože doma nemá co dělat. Pokračoval, že neví, kam by tam jel, protože jeho byt tam je rozbitý. Doplnil, že tam také není žádná práce a neví, co by tam dělal. Dále vypověděl, že mluvil se svou sestrou, že teď se tam sice neválčí, ale pořád přicházejí povolání do armády a chtějí, aby šel do armády. Prohlásil, že neví, kdo to posílá, jestli DNR, Rusko nebo Ukrajina, ale nechce do války a nechce válčit. Dále uvedl, že v ČR má přítelkyni, uvedl její jméno a sdělil, že však nežijí společně.

19. Z odůvodnění pak vyplývá, že pohovor k nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany proveden nebyl z výše jmenovaným, neboť jde o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědí učiněných v průběhu současného i předchozího azylového řízení a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z výroční zprávy organizace Amnesty International 2018 – Ukrajina ze dne 22. 2. 2018, z výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2018 – Ukrajina, ze dne 18. 1. 2018, ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina, z ledna 2018, ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – o stavu lidských práv na Ukrajině, ze dne 12. 12. 2017 a ze dne 19. 9. 2018, ze zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2017 – Ukrajina ze dne 20. 4. 2018, z informace Odboru azylové a migrační politiky (dále jen OAMP) Ukrajina - Situace v zemi, ze dne 22. 1. 2018 a ze dne 25. 4. 2019, z informace OAM Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby, ze dne 20. 2. 2019, z informace norského Centra informací o zemích původu (Landinfo) Ukrajina – Vnitřně vysídlené osoby, ze dne 19. 12. 2017 a z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 110372/2018-LPTP, ze dne 16. 5. 2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.
20. Dále uvedeno, že žalobci byla dána možnost se všemi podklady se seznámit, věděl také, z jakých zdrojů pocházejí, žádné námitky k těmto podkladům neměl. Uvedl pouze, že uvedené zprávy pojednávají o Ukrajině, kdežto on pochází z DNR, když k tomuto se vyjádřil žalovaný tak, že Doněcká a Luhanská oblast jsou součástí Ukrajiny, byť se v současné době jedná o území, která jsou okupována cizími ozbrojenými silami, konkrétně proruskými separatisty. Nejedná se však o samostatné státní subjekty, které by získaly mezinárodní uznání. Zprávy o zemi původu pojednávají o dané zemi jako celku, v tomto případě o Ukrajině, přičemž situace na území mimo kontrolu ukrajinské vlády je v nich popsána také.
21. Žalovaný pak uvedl, že dne 30. 1. 2019 doložil žalobce lékařskou zprávu ohledně své hospitalizace ve Fakultní nemocnici u sv. Anny v Brně v období 7. – 29. 1. 2019, z níž vyplývá, že byl přijat pro akutní pankreatitidu, tedy zánět slinivky břišní, způsobenou nadměrným užíváním alkoholu, přičemž se u něj v době hospitalizace rozvinul silný abstinční syndrom. Z hospitalizace byl následně propuštěn s doporučením k ambulantnímu sledování a nařízenou alkoholovou abstinencí a pankreatickou dietou, bez další medikace. Jmenovanému byla též doporučena protialkoholní léčba.

22. Dále z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že dne 12. 9. 2017 podal žalobce v ČR svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-752/ZA-ZA13-2017. Správní orgán pak vydal dne 15. 11. 2017 rozhodnutí, kterým žalobci nebyla mezinárodní ochrana v žádné formě udělena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 11. 2017. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který dne 14. 3. 2018 svým rozhodnutím č. j. 41 Az 16/2017-36 žalobu zamítl. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 4. 2018.
23. Žalovaný pak uvedl, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzením, které učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany.
24. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že je v ČR již dlouho, od roku 2003, na Ukrajině nemá rodinu a žádné zázemí, nemá se kam vrátit, kdežto v ČR má přítelkyni. Jako další důvod žádosti o mezinárodní ochranu tehdy uváděl, že je na Ukrajině válka a obává se možného odvodu do armády a nasazení do bojů, přičemž on válčit nechce a obává se také, že by mohl být považován za teroristu či separatistu, protože pochází z Doněcké oblasti. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nezjistil na základě tvrzených skutečností jmenovaného a dalších podkladů rozhodnutí, žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl či by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování, či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Správní orgán sdělil, že svou argumentaci v rámci správního řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní a politické situace na Ukrajině, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu výše jmenovaného žadatele. Následně správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Rozhodnutí správního orgánu bylo posléze potvrzeno i výše citovaným rozsudkem Krajského soudu v Brně.
25. Žalovaný pak uvedl, že při posuzování důvodů uvedených výše jmenovaným žadatelem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR konstatuje, že žadatel uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jak uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. zhoršenou bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny, konkrétně v Doněcké a Luhanské oblasti, obavy povolání do armády a možného nasazení do bojových operací, absenci zázemí na Ukrajině a fakt, že je v ČR dlouho a má zde přítelkyni.
26. Zcela nově jmenovaný pak uvádí jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že jeho přítelkyně je pravděpodobně těhotná a čekají narození dítěte, že jeho sestra, která pobývala na území DNR odjela do Moskvy a také, že jeho byt v Doněcké oblasti byl zničen. Správní orgán však sdělil, že tyto skutečnosti se v žádném případě netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které by tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Odjezd žadatelovy sestry z Ukrajiny není novou skutečností, neboť absenci rodinného a sociálního zázemí uváděl jmenovaný již v předchozím řízení, kdy doslova sdělil, že po rozvodu již na Ukrajině nemá žádnou rodinu. Do protokolu dne 18. 6. 2019 navíc žadatel uvedl, že jeho sestra opět bydlí na Ukrajině, v obci, odkud pochází i on sám. Co se týče nově tvrzeného zničení jeho bytu, správní orgán podotýká, že v předchozím řízení jmenovaný vypověděl, že byt, který vlastnil, připadl po rozvodu z části jeho bývalé manželce a svůj podíl poté přenechal své dceři, a proto nemá na Ukrajině se kam vrátit. Ani v tomto případě se tak nemůže jednat o novou skutečnost z hlediska § 11a odst. 1 zákona o azylu. K tvrzení žadatele, že jeho přítelkyně je pravděpodobně těhotná, žalovaný konstatuje, že jak plyne z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn.

9 Azs 245/2016 ze dne 19. 10. 2016, se správní orgán nemá v případě posuzování toho, zda je žádost nepřipustná dle § 10a písm. e) zákona o azylu, zabývat rodinnou situací žadatele, jelikož je to zcela nadbytečné, když tvrzení o existenci rodinných vazeb je zcela irelevantní. Správní orgán tak pouze pro úplnost uvádí, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že výše jmenované přítelkyni žadatele se do dnešního dne žádné dítě nenarodilo, jak vyplývá z registru obyvatel ČR.

27. Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti.
28. Závěrem uvedeno, že žalovaný rozhodující ve věci na základě výše uvedeného konstatuje naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou jmenovým na území ČR shledává nepřipustnou, dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
29. Dále konstatováno, že dle ust. § 10a odst. 2 je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

30. Žaloba **není důvodná.**
31. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
32. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nevyjádřil svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem, žalovaný souhlasil

s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

33. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu zjištěného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná).
34. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že žalobce podal žádost a to v pořadí druhou žádost o mezinárodní ochranu dne 10. 5. 2018 a 15. 5. 2018 poskytl údaje k žádosti (tedy druhé žádosti) o mezinárodní ochranu, z níž mj. vyplývá, že není členem žádné politické strany nebo skupiny, politicky se nikdy neangažoval, je rozvedený a má jednu dceru, nar. ..., posledním místem jeho bydliště ve vlasti byl Ch., kde byl registrován k pobytu a také pobýval u své sestry na ulici Š. 40. Naposledy přijel do ČR v roce 2008 nebo 2009. V té době měl v ČR povolení k pobytu. V ČR pobýval od začátku roku 2000. Uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany v ČR podruhé, poprvé zde žádal v září 2017. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v ČR chce zůstat, doma nemá co dělat, neví, kam by tam jel. Jeho byt tam je rozbitý. Není tam žádná práce, neví, co by tam dělal. Mluvil se svou sestrou, ta řekla, že se tam sice teď neválčí, ale pořád přicházejí povolání do armády, chtějí, aby šel do armády. Žalobce neví, jak sdělil, kdo to posílá, jestli DNR, Rusko nebo Ukrajina. On však do války nechce, nechce válčit. Zde má přítelkyni (uvedl její jméno), nežijí však ve společné domácnosti, znají se 10 let.
35. Ve spise se pak nachází i první žádost žalobce o udělení azylu podaná dne 12. 9. 2017, kdy k této žádosti dne 15. 9. 2017 žalobce poskytl údaje, kdy sdělil, že není a nikdy nebyl politicky aktivní ani členem žádné politické strany, je rozvedený, má jednu dceru, která žije v Moskvě. Poslední místo bydliště ve vlasti bylo v D. o., Ch. r. Do ČR naposledy přijel v roce 2008, v roce 2003 přijel do ČR poprvé. Ke zdravotnímu stavu sdělil, že je dobrý, bez omezení. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany tehdy uvedl, že v ČR je už hodně dlouho, asi od roku 2003, domů nejezdil, nemá tam rodinu, zůstala tam pouze sestra a její syn. Je vyučený horník, doly tam teď nefungují, vše je zničené. Také je tam válka, nechce tam jet a válčit. Lidé z DNR chodili za sestrou žalobce a ptali se na žalobce, kde je, že by ho vzali do armády. Sestra jim sdělila, že už žije v ČR. Navíc přicházeli lidé i z ruské strany a hledali žalobce. Žalobce v letech 1990 až 1992 sloužil vojenskou službu v Rusku, jako paragan. Nechce, aby ho sebrali a on musel válčit. Po telefonu hovořil se sestrou, ta mu řekla, že se nemá vracet, protože by ho Ukrajinci mohli na hranicích s DNR zabít, protože by si mohli myslet, že je terorista, když se tam bude vracet. Jiný důvod k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá.
36. V prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden pohovor dne 15. 9. 2017, kdy žalobce potvrdil, že před odchodem z Ukrajiny žil v Doněcké oblasti, dříve žil v jednom bytě s rodiči a sestrou, byt je však nyní ve vlastnictví sestry, rodiče zemřeli. Uvedl, že je vyučený horník, v tomto oboru i pracoval, v dolech však začali špatně platit, bylo málo peněz a tak si žalobce zařídil vízum a odjel do ČR. Na Ukrajinu se pak vrátil poprvé v roce 2004 nebo 2005, do roku 2008 nebo 2009 tam byl asi 3x, poté už se na Ukrajinu nevracel. Je rozvedený, ztratil rodinu a neměl důvod tam jezdit. Na Ukrajinu se

odmítá vrátit, neboť kdyby se vrátil do DNR, možná by ho chytili ještě na Ukrajině, nebo by ho chytili v DNR a vzali by ho do války. Sdělil, že v roce 2015 mu byl vydán ukrajinský pas. Dále pak na dotaz uvedl, že nemá příbuzné na Ukrajině, pouze má sestru v DNR, na Ukrajině už nemá kde bydlet, měl dvoupokojový byt, po rozvodu soud rozdělil byt na půl. Žalobce chtěl zůstat v ČR, tak svoji polovinu dal dceři. Nemá se tedy kam vrátit.

37. Na dotaz, zda by mu něco bránilo najít si ubytování v jiných částech Ukrajiny, mimo DNR, uvedl, že neví, kde. Nejdříve si musí bydlení koupit a on nemá peníze na to, aby si něco koupil. Kdyby se vracel, tak by jel přes Západní Ukrajinu. Historicky vždy existoval konflikt mezi východem a západem. Může se stát, že ho zastaví nějaký policista a bude s tím mít problém, protože je z východu. Sdělil dále, že nikdy nebyl ve vlasti politicky nebo veřejně aktivní a nikdy neměl problémy se státními orgány ve své vlasti, obecně ve své vlasti žádné problémy neměl. Bojí se však, že v případě návratu by ho mohli sebrat a poslat do války. Má 45 let, mohou ho sebrat a poslat válčit. On však nechce, nechce nikoho zabít. Uvedl také, že v ČR má přítelkyni, nebydlí však společně, jejich vztah trvá 7 nebo 8 roků. Sdělil pak, že uvedl všechny důvody pro udělení mezinárodní ochrany, chce zůstat žít v ČR a žít jako normální člověk. Doma nemá co dělat.
38. Ohledně první žádosti o mezinárodní ochranu bylo vydáno rozhodnutí žalovaným pod č. j. OAM-752/ZA-ZA13-ZA20-2017 dne 15. 11. 2017 a bylo rozhodnuto, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
39. Žalobce tehdy s uvedeným rozhodnutím nesouhlasil, podal žalobu a Krajský soud v Brně rozsudkem 41 Az 16/2017-36, žalobu zamítl, když rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 4. 2018.
40. Soud pak uvádí, že součástí správního spisu je i zpráva o zdravotním stavu žalobce, kdy byla zjištěna u žalobce chronická pankreatitida, stav po akutní pankreatitidě v lednu 2019, lékařské zprávy ohledně zdravotního stavu žalobce založil jako součást podané žaloby, z nichž vyplývá, že žalobce byl krátce hospitalizován ve Fakultní nemocnici u sv. Anny, kdy bylo uzavřeno, že u žalobce se jedná o chronickou pankreatitis akutně exacerbující, etiologie alkoholická, stav po dvou atakách akutní exacerbace při alkoholickém excessu, navržen úplná abstinence, dodržování pankreatické diety a nekouření.
41. Žádné další podklady do správního ani soudního spisu žalobce nedoložil, pokud jde o tvrzení žalobce ohledně těhotenství jeho přítelkyně, ze sdělení žalovaného vyplývá, že z evidence obyvatel nebylo zjištěno, že by se přítelkyni žalobce (kdy uvedl její jméno a příjmení) nějaké dítě narodilo.
42. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

43. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. V případě žalobce bylo jednoznačně zjištěno z podkladů založených ve správním spise, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 12. 9. 2017, kdy o této žádosti bylo rozhodnuto žalovaným dne 15. 11. 2017, kdy o žádosti bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce podal proti rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, kdy krajský soud rozhodl tak, že žaloba není důvodná, žalobu tedy zamítl a rozsudek Krajského soudu v Brně v uvedené věci nabyt právní moci dne 11. 4. 2018. Žalobce bezprostředně poté, a to již dne 10. 5. 2018 podává další, tedy druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
44. Soud uvádí, že z toho, co bylo zjištěno z podkladů, a to z Údajů k žádosti o mezinárodní ochranu (první žádosti o mezinárodní ochranu) i z druhé žádosti vyplývá, že žalobce uvádí naprosto stejné skutečnosti, a to ty, že na Ukrajinu se vrátit nechce, protože neví, kam by jel, nemá tam žádné své bydlení, není tam žádná práce, pochází z Doněcké oblasti a ví od své sestry, že by ho mohli povolát do armády, což on nechce. V obou případech pak také uvádí, že v České republice má přítelkyni (v obou případech uvádí stejnou ženu), mají se rádi, nežijí však ve společné domácnosti.
45. Soud tedy uvádí, že i ve druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvádí stejné důvody jako v žádosti první, s nimiž se však žalovaný už ve svém prvním rozhodnutí řádně vypořádal, své důvody pro neudělení azylu také řádně zdůvodnil a i Krajský soud v Brně ve svém rozsudku č. j. 41 Az 16/2017-36 dospěl po posouzení všech skutečností založených ve správním spise k tomu, že žaloba důvodná není, a proto ji zamítl.
46. Žalobce tedy ani ve druhé žádosti, kterou podává pouze 2 měsíce poté, kdy Krajský soud v Brně zamítl jeho žalobu, podává další žádost o mezinárodní ochranu a uvádí v ní shodné skutečnosti jako v první žádosti.
47. V případě posouzení bezpečnostní a politické situace na Ukrajině v případě první žádosti žalobce o azyl i v případě jeho druhé žádosti o azyl, se ohledně bezpečnostní a politické situace na Ukrajině, a to ani v Doněcké oblasti, odkud žalobce pochází, také nic k horšímu nezměnilo a navíc zde soud uvádí, že pokud jde o žalobce, je skutečností že i Doněcká a Luhanská oblast jsou součástí Ukrajiny a žalobce, pokud má jakékoliv obavy z návratu do oblasti Doněcké, kde dříve žil a kde, jak uvedl, žije jeho sestra, by se mohl navrátit do jiné (např. západní) části Ukrajiny a zde si vybudovat nový život.
48. V případě žalobce tedy zcela jednoznačně nebyly splněny ani podmínky dle ust. § 12 zákona o azylu, tedy nebyly naplněny podmínky ani § 12, ale ani § 14a zákona o azylu (doplňková ochrana).

49. Soud věc musí hodnotit tak, že v případě žalobce, který žije na území České republiky již řadu let, se jedná pouze o tu skutečnost, že by chtěl žít na území České republiky z důvodu lepších ekonomických podmínek pro jeho osobu, což ovšem není důvod pro udělení mezinárodní ochrany na území ČR podle zákona č. 325/1999 Sb.
50. Žalobce má možnost, pokud chce splnit podmínky pro pobyt na území České republiky postupovat pouze podle zákona č. 326/1999 Sb., i když splnění těchto podmínek podle tohoto zákona je složitější.
51. Soud tedy poté, kdy zhodnotil situaci žalobce v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany i v druhém řízení o udělení mezinárodní ochrany uvádí, že skutečně žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvádí stále stejné skutečnosti, tedy skutečnosti, které byly již posouzeny a zhodnoceny v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce.
52. Nebylo prokázáno, že by došlo k porušení těch zákonných ustanovení jednak správního řádu a jednak zákona o azylu, které žalobce uvádí ve své žalobě, neboť skutkový stav byl zjištěn náležitě, byl také správně právně posouzen, a proto soudu nezbývá, než konstatovat, že žaloba důvodná není a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
53. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. dubna 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.